ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ Κ. ΜΑΛΑΚΟΣ

Το μέτρο του χρόνου

ΠΟΙΗΣΗ

Τα Ποιητικά

Στον Κίμωνα. Στη Θεοδώρα.

To Mohammad Nafissi, for being the one who listens
to every word of a poem he cannot read.

ΜΕΤΡΟ ΠΡΩΤΟ

μελανή

Αλίμονο σ' εμένα!
Πώς έφτασα κοντά στους ουρανούς να κοιτάξω,
Αυτοί οι ίδιοι με ρίχνουνε βαθιά κάτω από τους θνητούς,
Εμένα τον ψευδή ιερέα, μέσα στο σκοτάδι,
Να ψάλλω προς τους ευμαθείς το τραγούδι
της προειδοποίησης.

FRIEDRICH HÖLDERLIN

Το βράδυ συναντιούνται
αυτοί που αναστήθηκαν
σε βραχώδη μονοπάτια.

GEORG TRAKL

Ανάμεσα στην ιδέα και στο γεγονός
Ανάμεσα στην κίνηση και στην πράξη
Η σκιά πέφτει...
Έτσι τελειώνει ο κόσμος
όχι μ' ένα βρόντο μα μ' ένα λυγμό.

T. S. ELIOT

-α-

Και ευθέως εγενόμην εν πνεύματι
και άκουσα τον ήχο του ανέμου,
εντός της νύχτας να υφαίνει το ένδυμα του ήλιου.
Και ματαίως ευρέθην εν τη σκοτία
και είδα άλλον ήλιο, στην υγρή περιοχή,
μνήμη ακόμη της ερήμου.
Ότι ευκρινές το σκότος δεν υπεκφεύγει.
Ότι συμπαγές το σώμα δεν αιωρείται.
Τα δε πάντα συντάσσουν, βαθιά στα μάτια,
χωρίς έλεος, τον πόθο, ποιας πληγής ξεχασμένης;
Ότι επεθύμησα λίγα και μου εδόθησαν πολλά.
Ότι ενέδωσα.
Συ ποιος είσαι;
Αναχωρείς σκοτεινός, χωρίς σελήνη διασχίζεις
το ύδωρ της θαλάσσης.

-β-

Οι φωτεινές σκέψεις αιωρούνται στον αέρα.
Αιωρούνται.
Ταξιδεύουν εικόνες προς το φως.
Αναθήματα ξύλινων ναών.
Λάμπουν στο νου μου προτού βυθιστούν
στο πέλαγος.
Κάπου μακριά σκιές δακρύων αναδύονται.
Κρύο.

Μόνο.
Λευκό.
Απέναντι σκότος.
Στα πόδια μας σκόνη.
Έρημος.
Την ονομάζεις.
Ναι. Ναι.
Την καλείς!
Θάλασσα.
Δάκρυα Πυρήνης ελαφρά.
Πόσους σκότωσες, Άρτεμις, κατά λάθος;
Πόσους ακόμα;

-Υ-

Άφησες,
όταν σώρευες αιχμαλώτους
σε φρικτά άλση,
άφησες,
όταν θυσίαζες έρωτες
σε εφέστιους θεούς,
κόκκινα λινά υφάσματα άφησες,
στους έρημους τάφους των προσφιλών,
δίκην αληθείας.
Και το πριν της νύχτας;
Αυτό;
Είναι το πριν της νύχτας το μετά της ημέρας;
Είναι βέβαιο ότι σχετίζονται;
Και αν ναι, έρχεται για να δρέψει ποιους καρπούς;
Ναι, άφησες,

κίονες αποκεφαλισμένους άφησες
και συντρίμμια εφήβων
σε σιδερόφρακτα δάση,
εύγλωττα περί των πεπραγμένων.
Μια δωσίλογη άνοιξη άφησες,
να απεκδύεται τα υπόλοιπα
και να λάμπει ως ηρωίδα στο μέτωπό σου,
ολόσωμη να υφαίνει
το δίχτυ της αβύσσου.
Θα θυμηθείς, βέβαια, την ύστατη ώρα,
αλλά όχι πριν,
ούτε μια φορά πριν,
αλλά ότι και να ξεχάσεις,
πώς να γλιτώσεις από την αλήθεια;
Αυτός ζούσε πριν από εσένα.
Ονειρευόταν, ξυπνούσε
και έπεφτε πάλι στο όνειρο,
στο μετά της νύχτας.
Και στο πριν και στο μετά,
όδευε αναλλοίωτος,
σε πορφυρά υψώματα ένας,
μπροστά στο δίκρανο του δημίου.

-δ-

Δεν ξέρω
γιατί τράπηκες σε ανάρμοστη φυγή,
μέσα στη διάφανη σιγή
της χειμωνιάτικης νύχτας.
Ποτέ δεν ξέρω

γιατί συλλογίζομαι ιερά ονόματα
και τα απλώνω
πάνω στο νέο γαλάζιο,
δίπλα στον έντρομο βράχο.
Ποτέ δεν βρίσκω
τεκμήρια δεσμών
και ενθύμια μαρτυρίων,
στη σκοτεινή όψη
της αυγής που γκρεμίζεται
στους πρόποδες του όρους των προσδοκιών.
Ναι! Δεν βρίσκω
εφηβικές θάλασσες,
πελάγη περήφανα
και θρασσείς κολυμβητές.
Τι συγκράτησες από εκείνον
που θαύμαζες;
Όταν μετρώ τις ορδές
των μακαρίων γερόντων
που περπατούν ξυπόλυτοι
στο χιόνι,
με τα παντελόνια τους να σέρνονται
πάνω στη βαθιά σου μελαγχολία,
με κοιτάς οργισμένη.
Ποτέ δεν ξέρω
ποιους συναντούν
αυτοί που λείπουν, αδελφή.

-ε-

«Για τον σταυρό μιλώντας των θανόντων,
ο ένας οδοιπόρος με τον άλλον»,

και για τη σκιά μιλώντας,
το σημάδι της άλλης ζωής, της ευγενούς,
στην άλλη όχθη του φόβου,
στο ακρογιάλι των ερώτων,
δολοφόνων της εφηβείας.
Και για σένα μιλώντας περπατούσαμε,
μιλώντας για το δρόμο που πήρες
ακολουθώντας τη σκιά,
κουβαλώντας το σημάδι,
ένας όμορφος άντρας
σ' έναν άσχημο κόσμο,
ή μήπως ένας άσχημος άντρας σ' έναν
βάρβαρο κόσμο;
Ο χειμώνας που έρχεται δεν προειδοποιεί
κανέναν.
Το χιόνι που έρχεται δεν αναγγέλει την Άνοιξη.
Η αγάπη που έρχεται δεν μαρτυρεί τον άλλον.
Ομολογεί τον εαυτό της.
Τι θέλεις, λοιπόν, ταξιδιώτη,
τι αναζητάς μέσα στη θάλασσα,
κάτω από την πέτρα,
πίσω από τη σκιά του φωτός;
Το σημάδι που φυλάξαμε στην άμμο, χάθηκε πια,
τυλιγμένο στο λαιμό της Ευανθίας που πνίγηκε.
Ο βράχος τη θυμάται, εσύ την ξέχασες.
Τώρα πια ξέρουμε
ότι πρέπει να αναζητήσουμε τον άλλον,
αλλά πώς να βρεις ένα γνώριμο πρόσωπο
ύστερα από τόσα χρόνια;
Δεν ξέρω αν θα βγω ζωντανός από αυτήν
την δοκιμασία,

αλλά θέλω να σε συναντήσω κάποτε.
Πάντα μας αρκούσαν λίγοι.
Τώρα μας αρκεί ένας.
Αύριο θα μας αρκεί κανένας.
Καλή αντάμωση εύχομαι.

-ζ-

Νύχτα.
Εγκατελειμμένο το νοσοκομείο από
τους επισκέπτες.
Κανείς δεν βρίσκεται στους θαλάμους
και τις αίθουσες αναμονής.
Σκύβω πάνω από το πρόσωπο του πατέρα.
Τους άλλους ασθενείς τους αγνοώ.
Ο θάνατος είναι απασχολημένος
με έναν έφηβο που μόλις εισήχθη.
Αφουγκράζεται τις τελευταίες αναπνοές
και εποπτεύει την επιβράδυνση.
Εισπνοή. Εκπνοή.
Εισπνοή... Εκπνοή... Εκπνοή.
Έξοδος των πόθων, φτερούγισμα των ερώτων,
άβατον το μέλλον.
Ποια τα ενδεχόμενα;
Ένας γιατρός πλησιάζει με μπλούζα γεμάτη
αίματος.
Στο λαιμό του έχει κρεμάσει
το δίκρανο του δημίου.
Τον έχει διορίσει ο θάνατος.
Σκύβει πάνω από το κρεβάτι μας.